

Posudek oponenta na bakalářskou práci Anny Welschové

Filmová hororová tvorba v Korejské republice

Bakalářská práce svými parametry – obsahem, rozsahem, literaturou, technicky i úrovní zpracování – odpovídá požadavkům kladeným na bakalářské práce na oboru koreanistika. Zabývá se neotřelým, zato produktivním tématem korejské filmové tvorby z relevantních úhlů a v logické posloupnosti.

K silnějším momentům práce, které bych ráda vyzvedla, patří velké množství materiálu, který Anna Welschová načetla a shlédla, což mj. prokazuje i její schopnost pracovat s korejštinou. Druhou pozitivní stránkou práce je schopnost, zejména v praktické části, své dojmy utřídit a popsat v chronologické a subjektivně výběrově tematické linii.

K provedení mám mnoho drobných připomínek (nezabývám se chybičkami v transkripci, na můj vkus poněkud nevědeckým stylem, špatnou terminologií apod.), ze zásadnějších mi vadí způsob pojetí tématu i dílčích částí. Diplomantka má příliš velký záběr, než aby ho byla schopná naplnit jinak než tezovitě, útržkovitě, na přeskáčku, náhodně – což znamená výsledně snížení výpovědní hodnoty. Jako by vybrala z relevantních pramenů střípky podstaty, které velmi přibližně a ne zcela přesně a podle svého vkusu či porozumění převypráví. Co např. postrádám v oddíle o korejské kinematografii, kterou autorka práce pojímá v patřičně kráceném rozměru, je zasazení do světové kinematografie (souvislosti korejského filmu nejsou pouze korejské, chybí návaznost na módní trendy, které jsou nakonec určující). Z dalších výtek, pokud se probírám textem jako celkem: metodologické pozadí je omezeno na úvodní strany a diplomantka s ním dále nepracuje. Používání termínů vykazuje malou zažitost práce s odbornou literaturou, tudíž pak autorka nemá pro svůj materiál jednotnou formu a omezuje se nikoliv na kategorie, ale povšechně popsané téma.

Ve druhé části není zcela přesně – i přes pokus o shrnutí – vymezena kategorie *wǒngū* (nikoliv *Wǒngwi* apod.) v korejské tradici, ale její pochopení je pro většinu korejské filmové produkce tohoto typu klíčové. Komparace *wǒngū* z lidových příběhů nebo zábavné prózy by totiž ukázalo posun jeho zobrazení v hororech, která se dá jednoduše demonstrovat na příběhu *Čanghwa Hongrjōndžōn* a jeho filmových podobách. Hybridní duch a jeho postupné proměny jsou sice dále popsány, ale chybí uvědomění si základní souvislosti (neuspokojená duše se rekrutuje z nespravedlivě nařčených násilně zemřelých nebo zabitých. Duše může dojít pokoje několika způsoby: nastolením spravedlnosti, pohřbením nebo sňatkem, nejlépe všemi způsoby). Další části práce jsou logicky uspořádány i s tím, že od duší zemřelých (většinou převtělených) se dostáváme k zpředmětněným duchům jako hrdinům, kteří už netrestají přímo své vrahy nebo ty, kteří jim ublížili, ale náhodné majitele (zde se objevuje posun od lokálního *wǒngū* k duchu, za jehož pacifikaci je zodpovědné společenství v jednom místě). Zde už se korejská hororová díla blíží k světovým trendům (z posledních relativně povedených vzpomeňme filmy „V zajetí démonů“ a „Annabelle“) a jsou také světovou produkcí pochopitelně podmíněny.

Poslední části práce se snaží zachytit některé společné rysy korejských hororů v této poměrně široké nabídce: od vnímání filmu jako společenské kritiky (toto podle

mé zkušenosti nelze aplikovat, korejské filmy jsou přímočaré), přes zmínku o rodinných vztazích (na této bázi je ovšem postavena celá zábavná próza, ať jsou v ní *wǒngŭ* či ne). Diplomantka posléze zmiňuje prostředí školy jako velmi častého podkladu pro téma (velmi dobře zpracováno, připomeňme snad, že téma není novodobé, ale objevuje se už od středověku), homosexualitu (módní téma poslední doby, nevýrazně zpracováno) a šamanismus (ne zcela vhodně vybrané téma subkapitoly), u posledních dvou zcela určitě najde o návratný motiv.

Jako celek nepůsobí práce Anny Welschové ani mimořádně, ani nedostatečně, podle mého názoru jí chybí hlubší literární a literárněvědný vhled, který nedokázala šikovně substituovat, proto textu chybí v zásadě metodologie (usazené teoretické zázemí). Osobně to pociťuji jako ztracenou příležitost, neboť slabší momenty autorka střídá s vyloženě vynikajícími citlivými postřehy, které by při ukotvení mohly být slušným východiskem pro studii či článek, minimálně pro filmový časopis. Jak je uvedeno výše, práci shledávám v kontextu závěrečných prací tohoto typu na našem oboru za vyhovující a **doporučuji ji k obhajobě.**

Navrhované hodnocení: **velmi dobře**

V Praze, 30. 8. 2017

Doc. Miriam Löwensteinová, Ph.D.